

Arrest

nr. 343 752 van 27 maart 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. C. VAN ESCH
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. VAN ESCH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te hebben en etnisch Bakongo te zijn. U bent geboren op [...] 1985 in Luanda, waar u gewoond heeft tot u op 9 december 2024 naar Misaxe in Bengo Province werd gebracht, van waaruit u op 15 januari 2025 het land verliet. U bent opgeleid als verpleegkundige en werkte sinds 2024 als hoofdverpleegkundige in het psychiatrische ziekenhuis van Luanda. U bent religieus gehuwd met M.T.S. met wie u twee zonen heeft, A. ([...]2014) en E.F.S. ([...]2020). U heeft geen contact meer met uw vrouw sinds 2 december 2024. Uw beide zonen zijn samen met u naar België gereisd en verblijven bij u.

U verklaart biseksueel te zijn nadat u op uw dertiende betrekkingen had met een pater van uw school. Van 2003 tot 2008 ongeveer had u een relatie met een man D.. Sinds u trouwde in 2013 had u geen andere partners meer.

Op 22 oktober 2024 was u aan het werk, er kwamen een patiënt en zijn begeleider naar u toe met de vraag of u hen kon helpen. U kon aan het volgnummer zien dat deze patiënt niet geholpen zou worden. Het bleek een persoon met drugsproblematiek, deliriums en hallucinaties te zijn, u hebt er toen voor gezorgd dat hij terecht kon bij een dokter. Hij werd begeleid door zijn neef, G.R.D.. Ze bedankten u en jullie wisselden nummers uit. Ze konden terugkomen voor opvolging op 6 november maar kozen ervoor om op 10 november terug te komen, een dag dat u ook aan het werk was. Hierbij nodigde G. u uit voor zijn verjaardag op 25 november. U ging naar dit feest in een feestzaal, waar u drie glazen wijn dronk. Aangezien u normaal geen alcohol dronk werd u hierdoor bevangen en wilde u weggaan, waarop G. zei dat hij u mee naar zijn huis zou nemen, dat was dichterbij en daar kon u blijven tot de dag erna. U ging met hem mee, zodra jullie binnenkwamen begon hij met u te flirten en u te strelen, waarna jullie geveeën hebben. De dag erna stuurde hij u met een chauffeur naar huis.

Op 2 december besloot u een frisse neus te halen en ging u naar buiten. Rond 21u belde uw vrouw u op met de melding dat de Serviço de Investigação Criminal de Angola (SIC) langs jullie was geweest op zoek naar u. Uw vrouw bleef u maar vragen wat u gedaan had, en zei dat ze niet weet wat er met u gebeurd zou zijn als u aanwezig was, aangezien de mannen heel het huis overhoop hadden gehaald. U besloot toen om niet terug naar huis te gaan, en verbleef drie dagen bij een collega. Uw vrouw belde u elke dag, maar toen u 5 december niets van haar hoorde en de buurvrouw zei dat ze nog niet thuis was besloot u 's avonds naar huis te gaan. Toen u uit de taxi stapte hoorde u achter u het geluid van een geweer, waarop iemand u zei niet te bewegen en er nog andere mannen tevoorschijn kwamen. Dit bleken privé-agenten te zijn, ze blinddoekten u en namen u met de auto mee, wanneer uw blinddoek af werd genomen bleek u in een politiecel te zitten. Daar zat u opgesloten tot op 9 december G. u kwam opzoeken en u mee kon nemen uit Luanda naar een boerderijtje in Misaxe. Toen hij de dag erna terug naar daar kwam vertelde hij u dat hij de zoon was van de generaal Hélder Vieira Dias, bijgenaamd 'Kopelipa', en dat zijn vader jullie op bewakingsbeelden homoseksuele handelingen had zien doen in de tuin op de avond van het feest. G. en zijn vriend A. zorgden er ook voor dat op 14 december uw kinderen bij u werden gebracht, die tot dan bij uw buurvrouw verbleven hadden. Op 15 januari kwam P., een vriend van G. jullie 's nachts wekken om dringend te vertrekken. Jullie gingen met hem naar een ander boerderijtje in Musseque Capari, Bengo Province, vanwaar jullie enkele uren later naar de luchthaven gingen. P. zei dat alles geregeld was en had reisdocumenten voor jullie die hij bijhield. Jullie vlogen met hem via Turkije naar België, op de luchthaven in België verdween P. weer. U had op de vlucht een man leren kennen die Kikongo sprak, uw dialect, hij liet jullie dan bij hem thuis slapen en bracht jullie de dag erop naar het aanmeldcentrum, waar u op 17 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest bij terugkeer vermoord te worden in opdracht van de generaal Hélder Vieira Dias.

In naam van uw zonen A. en E. heeft u geen aparte vrees, u geeft aan dat u hen beloofd heeft samen te blijven en dat u voor uzelf, uw kinderen en uw familie vreest omdat ze tot alles in staat zijn.

Ter staving van uw verzoek legde u de identiteitskaarten van u en uw zonen voor en een badge van uw werk. U bezorgde via uw advocaat ook nog een medisch attest van het Heilig Hart ziekenhuis Lier in verband met een longaandoening van uw zoon E..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uw asielaanvraag is niet geloofwaardig omwille van onderstaande redenen:

*In het licht van de elementen in uw dossier is het CGVS er **niet van overtuigd dat u biseksueel bent**. Hoewel het Commissariaat-generaal constateert dat het niet evident is, de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag het CGVS van een verzoeker die beweert biseksueel te zijn, verwachten dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en zijn parcours in verband met zijn seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het Commissariaat-generaal mag van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn seksuele oriëntatie*

aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties verwachten. Er wordt vastgesteld dat u hier niet in slaagt:

- Bij de DVZ heeft u het niet over uw seksuele oriëntatie, u verklaart alleen dat G. homoseksuele betrekkingen met u probeerde te hebben (Vragenlijst CGVS, d. d. 01/07/2025, vraag 3). Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle wezenlijke elementen, zoals uw seksuele oriëntatie, uit uw asielaanvraag vermeldt. U zegt hierover zelf dat u op beknopte wijze de meest essentiële elementen heeft kunnen aanhalen die geleid hebben tot uw vertrek uit Angola (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 0508/2025, p. 3). Gevraagd waarom u bij de DVZ niet had aangehaald dat u biseksueel bent zegt u enkel dat u daar heeft verklaard dat u uw land moest verlaten omdat u een relatie had gehad met iemand (CGVS, p. 12).
- Uw verklaringen over de ontdekking van uw eigen geaardheid overtuigen geenszins. U verklaart dat biseksualiteit iets is dat u **aangeleerd** is geweest nadat u op uw dertiende het slachtoffer werd van seksueel geweld door een pater van uw school (CGVS, p. 12). U geeft aan dat hij u heeft **geïnitieerd in het leven als biseksueel** doordat deze pater betrekkingen met u had, en dat u daarvoor mannen graag had 'zoals een man mannen graag heeft' maar dat toen pas uw passie voor mannen is begonnen (CGVS, p. 12). U geeft ook aan dat het voor u **normaal** voelde toen u doorhad dat u ook tot mannen aangetrokken was (CGVS, p. 13). Bij een ingrijpende ontdekking van die aard kan er echter verwacht worden dat u dit veel uitgebreider en doorleefder kan aangeven, zeker in de Afrikaanse context die u zelf schetst waarin je omwille van je geaardheid slecht behandeld kan worden (CGVS, p. 13). U geeft immers aan dat homoseksuelen worden behandeld als dieren en geen deel uitmaken van de samenleving. Dat u, het voorgaande indachtig, dan aangeeft u normaal te hebben gevoeld, is opmerkelijk.
- U heeft één liefdesrelatie gehad met een man, meneer D., van 2003 tot 2008 (CGVS, pp. 13-14). Er kan logischerwijs verwacht worden dat je heel wat informatie kan geven over een partner, zeker na een relatie van vijf jaar. U kent echter niet eens zijn volledige naam, maar zegt enkel dat u hem D. noemde en zijn volledige naam vergeten bent (CGVS, p. 14). Ook slaagt u er niet in om specifieke of doorleefde momenten te vertellen uit jullie relatie, u blijft erg oppervlakkig en algemeen door te zeggen dat het een intieme vriend was met wie u moeilijke en vrolijke momenten had, momenten van ontspanning en met wie u samen op stap ging (CGVS, p. 14). Na een relatie van vijf jaar mogen er redelijkerwijze meer details worden verwacht over de partner en jullie gezamenlijke leven en ervaringen.
- Ook over deze personen die u kent die volgens u 'ook van die kant zijn' kan u geen overtuigende verklaringen afleggen. Zo zegt u ook hierbij heel oppervlakkig dat het mensen zijn waar je moeilijke en gelukkige momenten mee beleeft (CGVS, p. 13). Wanneer u gevraagd werd hoe u deze mensen leerde kennen zegt u enkel dat het bij u niet gemakkelijk is om u te herkennen als LGBT-persoon, maar dat je andere lesbische mensen heel gemakkelijk kunt herkennen (CGVS, p. 13). Dit is uw enige verklaring over hoe u andere LGBT-persoon leerde kennen en vertrouwen, ook dit is niet doorleefd en bovendien oppervlakkig en niet concreet, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aantast.
- Van een biseksuele persoon in een context waarin u uw geaardheid verborgen moet houden uit angst voor de reactie van anderen (CGVS, p. 13), kan verwacht worden dat u enige notie heeft van homofobie geweld dat zich afspeelt in uw leefomgeving. U kan echter geen specifiek voorbeeld hiervan geven, behalve dat lesbische mensen in sommige wijken worden uitgemaakt voor heks (CGVS, p. 13). U gebruikte hierbij het woord 'brujo', wat de tolk uitlegde als de mannelijke versie van 'heks'.
- U zegt eerst dat uw vrouw altijd geweten heeft dat u graag relaties had met mannen (CGVS, p. 13), later zegt u dat uw vrouw tot op de dag van vandaag niet op de hoogte is omdat u niet wist hoe ze zou reageren (CGVS, p. 15). Niet enkel is dit een fundamentele inconsistentie in uw relaas, ook het feit dat u hierbij uitlegt dat u niet weet wat de mening van uw vrouw is over LGBT-persoon ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw aangehaalde seksuele oriëntatie (CGVS, p. 15). U zegt dat ze er nooit een mening over heeft gegeven, het is echter niet geloofwaardig dat u na een huwelijk van ondertussen twaalf jaar geen idee heeft van haar standpunt hierin, en vooral dat u klaarblijkelijk geen moeite heeft gedaan om haar mening te weten te komen (CGVS, p. 15).

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Angola op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (COI Focus Angola. Seksuele minderheden en genderminderheden van 8 december 2023, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/>

[coi focus angola. seksuele en genderminderheden 20231208.pdf](#)), blijkt dat er in de Angolese maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen leden van de LGBT-gemeenschap, alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Er zijn tevens ernstige tekortkomingen wat betreft adequate beschermingsmechanismen. Onderrapportage wegens angst voor discriminatie vanwege de ordediensten en straffeloosheid door de hoge graad van corruptie blijven een probleem.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen wordt melding gemaakt van eventuele gerechtelijke vervolgingen van LGBT-personen omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Angola heeft geen wetten of wetsartikelen die homoseksuele betrekkingen bestraffen of straffen opleggen op basis van seksuele geaardheid of genderidentiteit. In de nieuwe Strafwet die op 10 februari 2021 van kracht werd, zijn meerdere wetsartikelen opgenomen die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid tegen te gaan. Ondanks de vooruitgang op wettelijk vlak, is er in de praktijk evenwel een gebrek aan overheidsrichtlijnen met betrekking tot de toepassing van deze nieuwe wetsbepalingen. Het risico voor LGBT-personen om blootgesteld te worden aan geweld en discriminatie zal veelal afhangen van de specifieke context. Verschillende bronnen stellen dat transpersonen de meest gemarginaliseerde groep vormen binnen de LGBT-gemeenschap.

Voorts blijkt uit de toegevoegde informatie dat de zichtbaarheid van de LGBT-gemeenschap in Angola toeneemt, dat er verschillende organisaties bestaan die ijveren voor LGBT-rechten en wordt in de grotere steden - in het bijzonder in de meer liberale en tolerante hoofdstad Luanda – meer acceptatie en vrijheid ervaren dan in landelijke gebieden of kleinere steden.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Angola het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Indien alsnog enig geloof zou kunnen worden gehecht aan uw voorgehouden seksuele oriëntatie, quod non, dient opgemerkt dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen. Zo verklaart u nooit homofoob geweld te hebben meegemaakt (CGVS, p.13) en bent u sinds 2013 getrouwd, heeft u twee kinderen en heeft u sinds uw huwelijk geen relaties gehad met mannen (CGVS, p.15).

Ook wat betreft de aangehaalde vervolgingsfeiten die tot vertrek uit uw land van herkomst zouden hebben geleid, kan u niet overtuigen. Vooreerst dient dienaangaande reeds opgemerkt dat het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u aangehaalde seksuele oriëntatie op ernstige wijze de algehele geloofwaardigheid van uw relaas ondergraaft. Dit wordt tevens verder ondergraven door de verklaringen die u aflegt:

- Zo slaagt u er niet in om uw kennismaking met G. geloofwaardig te maken. U verklaart dat G. als begeleider met zijn neef, een druggebruiker met psychiatrische problemen, naar uw werk, een psychiatrisch ziekenhuis, kwam (CGVS, p. 9). Hier zou G. u om hulp hebben gevraagd, u zag dat hij een hoog volgnummer had en dus niet geholpen zou kunnen worden, waarop u met hem naar het onthaal ging om ervoor te zorgen dat hij bij een dokter terecht kwam (CGVS, p. 9). U verklaart later dat u G. en zijn neef, die u niet kende, geholpen heeft als elke andere normale zieke (CGVS, p. 16), en u geeft verder geen enkele verklaring waarom u G. en zijn neef zou helpen om sneller geholpen te worden.

Zij hadden als 'normale patiënt' een volgnummer gekregen, u legt uit dat u hen hielp omdat zij een hoog volgnummer hadden wat geen afdoende verklaring is aangezien patiënten een volgnummer van 1 tot 100 krijgen en er dus ook andere mensen met een hoog volgnummer aanwezig waren die u niet hielp (CGVS, p. 9.). Het is verder niet aannemelijk dat ze zouden moeten terugkomen naar het ziekenhuis op 6 november, 15 dagen na de eerste consultatie, maar er voor kiezen om pas op 10 november terug te komen omdat u dan werkt (CGVS, p. 9). U was op dat moment een persoon die ze niet kenden en waar ze geen contact mee hadden behalve dan dat u hen naar het onthaal gebracht zou hebben om hen prioritair te behandelen (CGVS, p. 9). Voor een patiënt die een nood zou hebben aan een prioritaire behandeling kan echter verwacht worden dat hij zo snel mogelijk zijn behandeling zou verderzetten. Als hij medicatie voor 15 dagen voorgeschreven kreeg zoals u aangeeft zou dit tevens betekenen dat de patiënt enkele dagen zonder medicatie zou zitten, enkel en alleen omdat zijn begeleider en hij graag willen terugkomen wanneer een voor hen onbekende verpleegkundige aan het werk is (CGVS, pp. 9, 17). Nadat G. en zijn neef zijn teruggekomen naar het ziekenhuis op 10 november wisselt u contactgegevens uit met G., iets waarvan u zegt dat dit normaal niet gebeurt aangezien een telefoonnummer persoonlijk is. U geeft aan dat dit enkel gebeurt

wanneer u ziet dat er opnieuw hulp nodig zou zijn (CGVS, pp. 9, 17). Hierbij geeft u niet aan waarom u dan uw persoonlijke telefoonnummer zou geven, in plaats van dat toekomstige contacten en opvolging via het ziekenhuis zou verlopen (CGVS, p. 17). G. nodigde u daar ook uit voor zijn verjaardagsfeest dat op 25 november zou plaatsvinden (CGVS, p. 9). U geeft aan dat hij uitnodigde uit dankbaarheid voor wat u gedaan had, maar zoals hierboven beschreven behandelde u hen als elke andere patiënt, wat u voor hen deed was hen naar het onthaal begeleiden en de voorgeschreven medicatie aan hen overhandigen (CGVS, pp. 9, 16-17).

- Daarnaast legt u ongeloofwaardige verklaringen af over de manier waarop u het **verjaardagsfeest van G. verliet en met hem zou zijn meegegaan**. U verklaart dat u zich niet goed voelt na het drinken van drie glazen wijn, waarna G. u voorstelt om u mee te nemen naar hem thuis (CGVS, pp. 9, 18). Dit is niet aannemelijk om verschillende redenen. Zo is het erg onlogisch dat G. zijn eigen verjaardagsfeest vol notabelen op een afgehuurde evenementenlocatie zou verlaten om u weg te brengen omdat hij de verantwoordelijke was en u daarom moest vergezellen (CGVS, p. 18). Ook de reden die hij hiervoor aanhaalt is niet logisch, hij zegt dat hij u naar zijn huis zou brengen waar u kon rusten omdat dit dichterbij was dan het zijne (CGVS, p. 18). Zoals te zien op de routes die werden toegevoegd aan het administratieve dossier is zijn wijk Quatro Campos op 31 kilometer van de feestlocatie gelegen en uw wijk Cacucaco op 39 kilometer van deze locatie, met een verschil in reistijd van slechts enkele minuten (respectievelijk 38 en 45 minuten). U was bovendien zelf met een taxi gekomen, er kan dus verwacht worden dat u ook zelf met een taxi zou kunnen teruggaan naar huis, ook al voelde u zich onwel na het drinken van enkele glazen alcohol (CGVS, pp. 9, 18).

- Verder is het **erg onwaarschijnlijk dat u niet wist wie G. was**. U wordt uitgenodigd voor een verjaardagsfeest door iemand die u niet kent, waarbij er 15 dagen tussen de uitnodiging en het feest zitten (CGVS, p. 9). Daarbij kan logischerwijze verwacht worden dat u op zijn minst enige aanzet doet om erachter te komen wie u precies uitnodigt. Ook het feest zelf beschrijft u als een evenement met mensen van de klasse van afgevaardigden, parlementsleden en ministers (CGVS, p. 18). Dit lijkt een uitgelezen plek en tijdstip om eens even te informeren wie de jarige persoon juist is, wat u naliet (CGVS, p. 18). U geeft aan dat G. de zoon is van Manuel Helder Vieira Dias Junior, bijgenaamd Kopelipa, een generaal van wie het vermogen geschat wordt op 3 miljard dollar, die het subject is van internationale sancties en die sinds de periode voor uw problemen zeer aanwezig was in het Angolese nieuws aangezien er sinds 2025 een proces startte tegen hem (CGVS, pp 18-19; informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Er kan dan ook logischerwijze van uit gegaan worden dat het in die context niet moeilijk is om erachter te komen dat G. de zoon is van een man met een dusdanig profiel. U geeft echter aan dat u dit pas te weten kwam toen G. dit zelf tegen u kwam zeggen op 10 december 2024, wat erop wijst dat u tot dan toe geen oprechte inspanning geleverd had om erachter te komen wie G. was of waarom u in de problemen zat (CGVS, p. 10) Dit blijkt ook uit uw overige verklaringen dat u geen initiatief ondernam om te weten te komen waarom u door de SIC werd gezocht (CGVS, p.19). De enige info die u verkreeg was door een dagelijks telefoontje van uw echtgenote. Verder dient ook opgemerkt te worden dat er geen informatie wordt teruggevonden over een zoon van Kopelipa die G. heet, wat de geloofwaardigheid ervan verder aantast. Zoals toegevoegd aan het administratieve dossier wordt er enkel gewag gemaakt van andere kinderen op de website Sanctions Watch, ook op nieuwssites wordt er enkel gerept over een andere zoon.

- Tevens wordt opgemerkt dat in het licht van de eerder besproken geloofwaardigheidsbeoordeling van de door u aangehaalde seksuele oriëntatie, uw kennismaking met G., en het mee naar huis gaan met G. **geen geloof wordt gehecht aan de seksuele contacten die u daarna gehad zou hebben met G.** Deze contacten vormen de enige basis voor de door u aangehaalde daaropvolgende vervolgingsfeiten, dewelke hierdoor dus evenzeer ongeloofwaardig zijn (CGVS, pp. 9-12, 18-20).

Verder is het **niet geloofwaardig dat u geen contact heeft met uw echtgenote of anderen in Angola** zoals u beweert (CGVS, pp. 6-7). De reden die u hiervoor geeft is dat u uw telefoon bij de aanval verloor waardoor u al uw contacten kwijt bent (CGVS, p. 7). Verder verklaart u dat u wel nog WhatsApp gebruikt met hetzelfde Angolese nummer waar uw account mee gemaakt werd, wat dus zou inhouden dat mensen uit Angola u wel zouden kunnen bereiken en omgekeerd (CGVS, p. 8). Uw bewering dat u geen contact meer heeft met uw vrouw wordt echter voornamelijk ondermijnd door bevindingen op uw sociale media. Nadat u verklaarde enkel een heel oud Facebookprofiel te hebben dat u nooit meer gebruikt hebt (CGVS, p. 9), werden er drie Facebookprofielen voorgelegd waarvan u bevestigde dat u dat was, en een dat u deelde met uw vrouw (CGVS, pp. 19-20). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring over Facebook antwoordt u enkel dat u zei dat u accounts had die u nu niet meer gebruikt (CGVS, p. 19). Op een van deze profielen staat duidelijk een foto van uw zoon in een opvangcentrum geplaatst op 14 april 2025, waarop het profiel van uw vrouw reageert met "mijn eerstgeborene" en enkele hartjes. Deze reactie is ondertussen niet meer zichtbaar op Facebook, een schermopname die op de dag van het persoonlijke onderhoud werd gemaakt en waarop deze reactie wel nog te zien is werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Ermeê geconfronteerd dat hieruit blijkt dat u dus wel contact heeft met uw vrouw zegt u enkel dat u dit account niet meer gebruikt

(CGVS, p. 20), wat geenszins een verklaring is. Het account dat u deelde met uw vrouw is ondertussen nog steeds in gebruik door uw vrouw blijkt uit recente posts die eveneens werden toegevoegd aan uw administratieve dossier. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende het contact met uw vrouw, en bijgevolg ook betreffende de geopperde vervolgingsfeiten die ertoe zouden hebben geleid dat uw vrouw spoorloos is.

In hoofde van uw kinderen haalt u geen afzonderlijke vrees aan (CGVS, p. 12). In verband met de medische problemen van E., ter staving waarvan u een document neerlegt waaruit blijkt dat hij lijdt aan pneumonie waarvoor nog twee vervolgspraken staan ingepland (CGVS, p. 20), dient opgemerkt dat u ter beoordeling van medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf dient te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De neergelegde **documenten** beïnvloeden bovenstaande vaststellingen niet. U legt de Angolese identiteitskaarten van uzelf, A. en E. voor, jullie nationaliteit wordt niet betwist. U legt verder een badge voor van uw werk, echter uw profiel als psychiatrisch verpleegkundige wordt niet betwist. De medische documenten voor E. werden in de vorige paragraaf besproken.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 6 augustus 2025. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en nota

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de navolgende schendingen:

“Schending van het artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto het zorgvuldigheidsbeginsel Schending artikel 3 EVRM juncto artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet”.

Verzoeker vat het verzoekschrift aan met een theoretische toelichting van de toepasselijke principes.

Wat betreft de toepassing in zijn geval, zet hij het volgende uiteen:

“Niet overtuigd dat verzoeker biseksueel is

Eerstens stelt het CGVS dat verzoeker bij zijn eerste verklaring tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken Volgens het CGVS zou het niet vaststaan dat verzoeker biseksueel is.

Hoewel het CGVS erkent dat het niet evident is om de seksuele geaardheid van een persoon te bewijzen, stelt zij dat verwacht mag worden dat verzoeker op overtuigende wijze kan verklaren over zijn ervaringen en zijn persoonlijk parcours met betrekking tot zijn seksuele oriëntatie. Het CGVS besluit dat verzoeker hierin niet is geslaagd, omdat zijn verklaringen volgens haar niet eenduidig zouden zijn en incoherenties zouden vertonen.

Vreemdelingenzaken (DVZ) niet expliciet over zijn biseksuele oriëntatie sprak, maar enkel melding maakte van een homoseksuele relatie met G.. Volgens het CGVS had verzoeker op dat moment alle wezenlijke elementen moeten meedelen, waaronder zijn seksuele geaardheid.

Deze redenering houdt echter geen stand. De vraag die hem door de DVZ werd gesteld luidde uitdrukkelijk: “Geef kort een overzicht van de feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst.” Verzoeker heeft op die vraag geantwoord zoals gevraagd, namelijk door de concrete gebeurtenis te beschrijven die zijn vlucht noodzakelijk maakte: de ontdekking van zijn intieme relatie met een man en de daaruit voortvloeiende vervolging door de veiligheidsdiensten. Zijn antwoord was volledig in overeenstemming met die vraag.

Bovendien is de gebruikte terminologie ondergeschikt aan de inhoud. Wie verklaart seksuele betrekkingen met een persoon van hetzelfde geslacht te hebben gehad, brengt daarmee het biseksuele element ondubbelzinnig aan; het ontbreken van het label “biseksueel” kan niet tegen hem gehouden worden.

Komt daarboven nog dat het niet verzoeker zijn seksuele geaardheid op zich was die hem ertoe dwong het land te verlaten maar wel de gevolgen die zijn seksuele betrekking met G. heeft gehad.

Ten tweede stelt het CGVS dat verzoeker zijn verklaringen over zijn geaardheid niet overtuigen. Volgens het CGVS zou verzoeker hebben verklaard dat zijn biseksualiteit hem "is aangeleerd" nadat hij op dertienjarige leeftijd slachtoffer werd van seksueel geweld door een pater van zijn school, en dat hij zou hebben aangegeven door deze pater "geïnitieerd te zijn in het leven als biseksueel". Het CGVS meent dat verzoeker onvoldoende diepgaand of doorleefd heeft uitgelegd hoe hij zijn geaardheid heeft ontdekt, en vindt het opmerkelijk dat verzoeker verklaarde dat dit voor hem "normaal" voelde, terwijl hij zelf beschreef dat homoseksualiteit in de Angolese samenleving taboe is en homoseksuele personen als "dieren" worden behandeld.

De vraag die verzoeker tijdens het gehoor werd gesteld, was hoe hij heeft ontdekt dat hij biseksueel is. Verzoeker heeft deze vraag correct beantwoord door uit te leggen welke gebeurtenissen in zijn jeugd ertoe hebben geleid dat hij gevoelens ontwikkelde voor personen van hetzelfde geslacht. De pater waarover hij sprak, was de eerste persoon met wie hij op jonge leeftijd een intieme ervaring heeft gehad. Verzoeker bedoelde daarmee niet dat zijn geaardheid hem "werd aangeleerd" door de pater, maar dat deze ervaring het moment was waarop hij voor het eerst geconfronteerd werd met zijn aantrekking tot mannen én dat dit mogelijk was.

De uitdrukking dat de pater hem "geïnitieerd heeft in het leven als biseksueel" moet in die zin worden begrepen: niet als een keuze of aangeleerd gedrag, maar als een ervaring die hem deed beseffen dat hij ook gevoelens kon hebben voor mannen.

Dat verzoeker daarbij heeft verklaard dat dit op dat moment voor hem "normaal" aanvoelde, betekent niet dat hij homoseksualiteit in de Angolese context als iets maatschappelijk aanvaard beschouwt. Verzoeker bedoelde enkel dat, gelet op zijn jonge leeftijd en het feit dat deze eerste ervaring in een vertrouwenscontext gebeurde, hij op dat moment niet begreep dat dit iets was dat door de samenleving als verboden of afwijkend zou worden gezien. Het ging om een beleving, niet om een oordeel over de sociale aanvaarding ervan.

Bovendien heeft verzoeker in latere verklaringen duidelijk gesteld dat hij over deze ervaring nooit met iemand durfde te spreken, precies omdat hij wist dat in Angola homoseksualiteit maatschappelijk onaanvaardbaar is. Hij verklaarde expliciet dat hij zijn gevoelens altijd verborgen hield en niet de intentie had om zijn geaardheid publiekelijk te uiten.

Ten derde stelt het CGVS dat verzoeker één liefdesrelatie heeft gehad met een man, genaamd D., van 2003 tot 2008, maar dat zijn verklaringen hierover te oppervlakkig zouden zijn. Volgens het CGVS kan na een relatie van vijf jaar redelijkerwijs verwacht worden dat verzoeker veel meer concrete informatie kan geven over zijn partner en hun gezamenlijke leven.

Het CGVS wijst erop dat verzoeker niet eens de volledige naam van zijn partner zou kennen, enkel dat hij hem "D." noemde, en dat hij verklaarde zijn volledige naam te zijn vergeten.

Daarnaast verwijt het CGVS hem dat hij geen specifieke of doorleefde herinneringen kon beschrijven, maar enkel algemeen sprak over een "intieme vriend" met wie hij momenten van ontspanning en moeilijkheden deelde.

Tijdens het gehoor werden hem zeer gerichte vragen gesteld over hoe hij deze man heeft leren kennen, hoelang de relatie duurde, wat ze samen deden en hoe de relatie beëindigd werd.

Verzoeker heeft op al deze vragen een duidelijk en volledig antwoord gegeven. Het is niet zo dat hem gevraagd werd om een week van hun leven te reconstrueren of elke dag afzonderlijk te beschrijven. Indien men deze vraag had gesteld, had verzoeker hier antwoord op kunnen geven. Zijn verklaringen beantwoorden precies de gestelde vragen, binnen de grenzen van wat redelijkerwijs van iemand verwacht kan worden die over gebeurtenissen spreekt die meer dan vijftien jaar geleden plaatsvonden.

Het CGVS lijkt te vergeten dat de relatie in kwestie zich afspeelde in Angola, in een context waar relaties tussen mannen niet openlijk konden bestaan. Het ging om een relatie die zich voornamelijk in de privésfeer afspeelde, zonder publieke uitstappen of gedeelde vriendenkring, precies om ontdekking en gevaar te vermijden.

Wat betreft de naam van zijn partner heeft verzoeker uitgelegd dat hij hem kende onder de naam "D.", wat een roepnaam was. In Angola is het zeer gebruikelijk dat mensen elkaar aanspreken met een bijnaam of verkorte naam, eerder dan met de officiële volledige naam.

Verzoeker is in Angola ook gekend onder de naam "Vanga" en niet onder zijn volledige naam. Ten vierde stelt het CGVS dat verzoeker geen overtuigende verklaringen kon afleggen over de personen die volgens hem "ook van die kant zijn", met wie hij in contact kwam. Volgens het CGVS bleef verzoeker bij zijn antwoord oppervlakkig en algemeen door enkel te zeggen dat het mensen waren met wie hij moeilijke en gelukkige momenten heeft beleefd. Het CGVS verwijt verzoeker dat zijn verklaring niet doorleefd of concreet genoeg zou zijn, en dat hij geen voorbeelden gaf van hoe hij andere LGBT-personen leerde kennen of herkende, hetgeen volgens het CGVS de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aantast.

Verzoeker kan zich niet met deze beoordeling verenigen. Tijdens het gehoor werd hem één enkele vraag gesteld over hoe hij in contact komt met andere personen die eveneens biseksueel of homoseksueel zijn. Verzoeker heeft daarop op consequente en duidelijke wijze geantwoord dat dit niet altijd gemakkelijk is, omdat zijn eigen geaardheid niet zichtbaar is aan de buitenkant.

Hij legde uit dat bij andere personen dit soms wél merkbaar is, bijvoorbeeld in hun gedrag of openheid, maar dat dit in de Angolese context meestal slechts subtiel of impliciet tot uiting komt. Verzoeker heeft verder

verduidelijkt dat hij door zijn werk als verpleegkundige vaak met verschillende mensen in contact kwam en dat dergelijke zaken soms pas na verloop van tijd, via gesprekken of vertrouwelijke momenten, naar boven kwamen.

Het CGVS lijkt te suggereren dat verzoeker gedetailleerde voorbeelden had moeten geven van specifieke ontmoetingen of situaties waarin hij andere LGBT-personen leerde kennen.

Nochtans werd hem hierover geen bijkomende of gerichte vraag gesteld. Men kan verzoeker moeilijk verwijten dat hij geen uitgebreid antwoord gaf op iets dat hem eenvoudigweg niet gevraagd werd. Het CGVS heeft nagelaten om door te vragen of concreet te peilen naar dergelijke voorbeelden, wat nochtans tot zijn onderzoeksplicht behoort in het kader van een zorgvuldige beoordeling van geloofwaardigheid.

Bovendien is het belangrijk om de context te begrijpen waarin verzoeker deze contacten beschreef. In Angola is het niet gebruikelijk dat mensen openlijk over hun seksuele oriëntatie spreken, laat staan dat zij zich in groepjes of gemeenschappen organiseren. Personen die, zoals verzoeker, biseksueel of homoseksueel zijn, moeten uiterst voorzichtig omgaan met zulke contacten om zichzelf niet in gevaar te brengen. Dat verzoeker zich hierover terughoudend uitdrukte, is daarom perfect begrijpelijk en juist een teken van geloofwaardigheid.

De kritiek van het CGVS dat verzoekers antwoord “oppervlakkig” zou zijn, mist dus grond.

Verzoeker heeft zijn antwoord afgestemd op de vraag die hem werd gesteld en verklaard op welke manier zulke contacten in zijn leefwereld mogelijk waren: discreet, zelden openlijk en doorgaans via professionele of toevallige ontmoetingen. Het feit dat hij geen uitgebreide voorbeelden gaf, kan niet als een tegenstrijdigheid of gebrek aan geloofwaardigheid worden beschouwd, maar is veeleer het gevolg van de beperkte vraagstelling en de realiteit van leven in een samenleving waar homoseksualiteit nog steeds zwaar gestigmatiseerd wordt.

Ten vijfde stelt het CGVS dat van een biseksuele persoon die in een context leeft waarin hij zijn geaardheid moet verbergen uit angst voor de reactie van anderen, verwacht mag worden dat hij enige kennis heeft van homofobe daden of geweld in zijn omgeving. Volgens het CGVS kon verzoeker geen specifiek voorbeeld geven van dergelijk geweld, behalve de vermelding dat lesbische vrouwen in bepaalde wijken “heks” worden genoemd — waarbij hij het woord brujo gebruikte, wat volgens de tolk de mannelijke versie van “heks” betekent.

Verzoeker legde uit dat hij, uit voorzorg, zijn geaardheid altijd verborgen hield en zich nooit openlijk identificeerde als biseksueel. Juist omdat hij zijn geaardheid geheim moest houden om zichzelf te beschermen, heeft hij geen persoonlijke ervaring met openlijke geweldsincidenten opgedaan. Zijn kennis over homofobe daden is daarom beperkt tot wat zich in zijn omgeving afspeelde en wat algemeen bekend is, zoals de vernederende bejegening van homoseksuele mannen en lesbische vrouwen die publiekelijk worden uitgescholden of gestigmatiseerd. Dat verzoeker niet kon verwijzen naar een specifiek concreet geval van fysiek geweld betekent niet dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn.

Het CGVS lijkt te miskennen dat de meeste LGBT-personen in Angola hun identiteit niet openlijk tonen precies om dergelijk geweld te vermijden. Het feit dat verzoeker verklaarde dat mensen in bepaalde wijken “heks” of “brujo” worden genoemd, illustreert net dat hij zich bewust is van het discriminerende taalgebruik en de stigmatisering die in zijn samenleving heerst tegenover mensen met een andere seksuele oriëntatie. In een cultuur waarin LGBT-personen sociaal onzichtbaar worden gemaakt, is het niet realistisch te verwachten dat iemand zoals verzoeker, die zijn eigen geaardheid zorgvuldig verborgen moest houden, een catalogus van concrete geweldsfeiten zou kunnen opsommen.

Ten zesde stelt het CGVS dat er een fundamentele inconsistentie zou bestaan in verzoekers verklaringen over wat zijn echtgenote al dan niet wist met betrekking tot zijn geaardheid. Volgens het CGVS zou verzoeker enerzijds hebben verklaard dat zijn vrouw altijd geweten heeft dat hij graag relaties had met mannen, maar anderzijds dat zij tot op heden niet op de hoogte is omdat hij niet weet hoe zij zou reageren. Het CGVS besluit dat dit niet enkel tegenstrijdig is, maar ook de geloofwaardigheid van zijn seksuele oriëntatie in twijfel trekt.

Daarnaast acht het CGVS het ongeloofwaardig dat verzoeker na een huwelijk van twaalf jaar geen idee zou hebben van het standpunt van zijn echtgenote over LGBT-personen. Verzoeker kan zich niet vinden in deze lezing van zijn verklaringen. Hij heeft nooit verklaard dat hij zijn vrouw expliciet heeft verteld over zijn biseksuele geaardheid. Wat verzoeker heeft willen aangeven, is dat zijn echtgenote vermoedelijk altijd wel enig vermoeden had dat hij ook gevoelens kon hebben voor mannen, maar dat dit onderwerp tussen hen nooit rechtstreeks besproken werd. In de context van hun huwelijk, dat gebaseerd was op religie en maatschappelijke verwachtingen, was dit een onderwerp dat eenvoudigweg onbespreekbaar bleef. Verzoeker heeft dus niet gezegd dat zijn vrouw wist dat hij relaties met mannen had, maar dat zij dit waarschijnlijk aanvoelde, zonder dat dit ooit werd uitgesproken.

Bovendien mag het niet verbazen dat verzoeker sprak over “relaties” met mannen zonder daarmee noodzakelijk seksuele relaties te bedoelen. Hij doelde daarmee op emotioneel hechte vriendschappen en vertrouwensbanden die, hoewel intens, niet noodzakelijk van seksuele aard waren. In de Angolese samenleving is het niet ongewoon dat dergelijke relaties tussen mannen bestaan, zolang ze niet openlijk als homoseksueel worden bestempeld.

Het CGVS sluit af door te stellen dat het louter behoren tot de LGBT-gemeenschap in Angola op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS verwijst in de bestreden beslissing naar het COI-Focusrapport van Cedoca van 8 december 2023 om te besluiten dat homoseksuele handelingen in Angola niet strafbaar zijn en dat de wettelijke situatie sinds de hervorming van 2021 zelfs verbeterd zou zijn. De vaststelling in de bestreden beslissing dat er geen wetgeving is die homoseksualiteit in verzoeker zijn land van herkomst strafbaar stelt, is niet voldoende om uit te sluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging kan hebben omwille van zijn seksuele geaardheid.

De definitie van het vluchtelingenverdrag stelt dat verzoeker een gegronde vrees moet hebben voor vervolging.

Bij de beoordeling van de gronden van vervolging moet rekening worden gehouden met onder meer een specifieke sociale groep en dat een groep als dusdanig moet worden beschouwd als onder meer de groep die, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, als gemeenschappelijk kenmerk onder andere seksuele gerichtheid heeft. Omwille van verzoeker haar seksuele geaardheid, behoort hij tot een sociale groep die valt onder artikel 48/3, §4, d) Vreemdelingenwet.

Deze daden van vervolging moeten zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens ofwel dat het een samenstel is van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen zoals hierboven beschreven.

Het CGVS verwijst in de bestreden beslissing naar het COI-Focusrapport van Cedoca van 8 december 2023 om te besluiten dat homoseksuele handelingen in Angola niet strafbaar zijn. Deze lezing is echter selectief en onvolledig.

Het CGVS haalt enkel de letter van de wet aan, maar negeert dat het door haarzelf geciteerde rapport op meerdere plaatsen bevestigt dat homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT-personen diep ingebakken blijven in de Angolese samenleving, en dat de staat niet in staat of niet bereid is om bescherming te bieden aan wie vervolging ondervindt wegens zijn seksuele geaardheid.

[analyse van het COI-rapport]

Het CGVS kan dan ook niet volhouden dat verzoeker bij terugkeer naar Angola enige garantie op bescherming zou genieten. Het door haar zelf aangehaalde rapport bevestigt het tegendeel: dat LGBT-personen – en zeker zij die, zoals verzoeker, reeds gevisieerd werden door machtige figuren binnen het veiligheidsapparaat – geen enkel vertrouwen kunnen hebben in de overheid, noch aanspraak kunnen maken op effectieve rechtsbescherming. Verzoeker loopt bij terugkeer een reëel en ernstig risico op vervolging, mishandeling en onmenselijke behandeling, in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Niet overtuigd over vervolgingsfeiten in land van herkomst

Eerstens stelt het CGVS dat verzoeker zijn kennismaking met G. niet geloofwaardig heeft gemaakt.

Het CGVS stelt dat verzoeker er niet in slaagt om zijn kennismaking met G. geloofwaardig te maken. Volgens de beslissing verklaarde verzoeker dat G. als begeleider van zijn neef, een drugsgebruiker met psychiatrische problemen, naar zijn werk kwam in een psychiatrisch ziekenhuis. Verzoeker zou verklaard hebben dat G. zijn hulp vroeg. Dat verzoeker kon inschatten aan zijn volgnummer, dat de patiënt niet snel zou worden geholpen. Het CGVS acht deze uitleg ongeloofwaardig, aangezien er volgens hen geen reden was om een onbekende patiënt voorrang te geven of hem anders te behandelen dan andere patiënten met een hoog volgnummer. Bovendien acht het CGVS het onaannemelijk dat de patiënt pas op 10 november zou terugkomen, in plaats van 6 november. Ten slotte vindt het CGVS het vreemd dat verzoeker zijn persoonlijke telefoonnummer doorgaf aan G. en dat G. hem vervolgens uitnodigde op zijn verjaardagsfeest, wat volgens hen niet strookt met een puur professionele ontmoeting.

De redenering van het CGVS miskent volledig de context waarin de ontmoeting plaatsvond en getuigt van een oppervlakkige lezing van de feiten. Verzoeker heeft vanaf het begin duidelijk en consistent verklaard dat de situatie van G.'s neef uitzonderlijk was. Het ging niet om een "gewone patiënt" die rustig op zijn beurt kon wachten, maar om een man in een acute medische noodtoestand. De patiënt verkeerde, zoals verzoeker herhaaldelijk aangaf, in een toestand van delirium en hallucinaties ten gevolge van drugsgebruik. Op dat moment was de werkdag van verzoeker eigenlijk afgelopen, maar uit louter menselijkheid en beroepsverantwoordelijkheid besloot hij toch in te grijpen. In een overvol ziekenhuis, waar mensen soms uren of zelfs een hele dag moeten wachten, was het voor verzoeker onmogelijk om deze man zomaar aan zijn lot over te laten. Hij begeleidde de patiënt naar het onthaal, zorgde dat er snel een dokter kon tussenkomen en dat de man de juiste medicatie kreeg.

Het CGVS verwijt verzoeker ook dat hij zijn telefoonnummer doorgaf, alsof dit ongebruikelijk of verdacht zou zijn. Verzoeker heeft evenwel verklaard dat dit uitzonderlijk, maar niet ongezien was. In sommige gevallen – vooral wanneer er sprake is van patiënten in een instabiele situatie – werd er wel eens contact gehouden om snel te kunnen reageren mocht zich opnieuw een crisissituatie voordoen. Het betrof dus een praktische reflex vanuit zijn professionele verantwoordelijkheid, niet een persoonlijke toenadering. Bovendien werd zijn

telefoonnummer niet uitsluitend aan G. gegeven; er waren ook andere situaties waarin patiënten of begeleiders tijdelijk over zijn contactgegevens beschikten.

Wat de uitnodiging voor het verjaardagsfeest betreft, is de verklaring van verzoeker even logisch als menselijk. G. nodigde hem uit uit dankbaarheid. Op het moment van de eerste ontmoeting verkeerde zijn neef in een bijzonder slechte toestand en was G. zichtbaar ongerust. Verzoeker had hem op dat moment geholpen, en G. wilde zijn erkentelijkheid tonen door hem later uit te nodigen. Verzoeker heeft daar geen kwaad in gezien; het was een beleefde uitnodiging, niets meer. Dat deze ontmoeting achteraf verstrekkende gevolgen zou hebben, kon hij onmogelijk voorzien.

De lezing van het CGVS miskent dus de menselijke, medische en culturele context van de feiten. In een overbelast zorgsysteem als dat van Luanda is het volstrekt geloofwaardig dat een verpleegkundige soms buiten de strikte regels van het volgnummer handelt wanneer een patiënt in gevaar/hoge nood verkeert. De beslissing van het CGVS gaat eraan voorbij dat de handelingen van verzoeker voortkwamen uit zijn beroepseer en niet uit enige persoonlijke band of intentie. De latere contacten tussen partijen vloeiden niet voort uit een eerder plan, maar uit een toevallige menselijke interactie die, zoals vaak in noodsituaties, een onvoorzien vervolg kreeg.

Ten tweede stelt het CGVS dat verzoeker ongeloofwaardige verklaring aflegde over de manier waarop hij het verjaardagsfeest van G. verliet en met hem zou zijn meegegaan.

Het CGVS acht verzoekers uitleg over het verlaten van het verjaardagsfeest ongeloofwaardig. Het zou onlogisch zijn dat G. — als verantwoordelijke op een afgehuurde locatie — zijn eigen feest verliet om verzoeker weg te brengen. De opgegeven reden (“dichterbij kunnen uitrusten”) vindt het CGVS niet logisch, temeer daar uit het administratief dossier blijkt dat de wijk van G. op ca. 31 km lag en verzoekers wijk op ca. 39 km, met respectievelijk 38 en 45 minuten rijtijd; volgens het CGVS kon verzoeker, die zelf met een taxi kwam, dus evengoed alleen terug naar huis gaan, ook na enkele glazen alcohol.

G. had verzoeker persoonlijk uitgenodigd en verzoeker kende verder niemand op het feest. In die situatie rust er in de Angolese (en algemeen Afrikaanse) omgangsvormen een sterke gastheer-plicht: een gast die zich onwel voelt, laat je niet alleen vertrekken. Verzoeker kende niemand op het feest en vroeg expliciet aan G. of het mogelijk was dat iemand hem kon vergezellen (CGVS, p. 18) Dat G. — als uitnodigende partij — uit verantwoordelijkheid en elementaire manieren aanbood om verzoeker te begeleiden, is dus helemaal niet “onlogisch”, maar net wat men van een zorgzame gastheer verwacht. Het is daarentegen wél onlogisch om te veronderstellen dat een gastheer een genodigde die zich duizelig voelt, alleen zou laten vertrekken.

Het CGVS misvat het “dichterbij”-argument. Verzoeker heeft verklaard dat G.’s woning dichterbij de feestlocatie lag dan verzoekers eigen woning. Dat komt overeen met de door het CGVS vermelde afstanden (31 km vs. 39 km) en geschatte rijtijden (ca. 38 vs. 45 min).

“Dichterbij” betekent hier niet “om de hoek”, maar kortere en vlottere rit dan naar verzoekers wijk. In de agglomeratie van Luanda kunnen routekeuze het effectieve tijdsverschil gevoelig maken. Een kortere, bekendere route naar G.’s woning lag daarom het meest voor de hand om verzoeker snel en veilig te laten uitrusten.

Het feit dat verzoeker met een taxi was gekomen, sluit begeleiding niet uit. Taxi’s zijn ’s avonds laat niet altijd vlot beschikbaar of betrouwbaar, en iemand die zich duizelig voelt na alcohol, in een zaal waar hij niemand kent, kan men niet alleen laten. G.’s aanbod was gastvrijheid en risicobeperking: hij wilde verzoeker veilig onderdak bieden en daarna terugkeren naar het feest. Een korte afwezigheid om een onwel geworden gast te helpen, is dus allesbehalve uitzonderlijk.

Het is bovendien belangrijk om te benadrukken dat deze ontmoeting niet willekeurig was. Enkele weken voordien had verzoeker immers de neef van G. geholpen in een moeilijke medische situatie. G. was hem daar dankbaar voor en beschouwde hem sindsdien met respect. Dat hij, uit erkentelijkheid en verantwoordelijkheidsgevoel, aandacht toonde voor verzoekers welzijn, is dan ook geen aanwijzing van onlogica, maar een rechtstreeks gevolg van de band van wederzijds respect die tussen hen was ontstaan. Verzoeker heeft steeds verklaard dat hij in die situatie geen kwaad zag en dat hij G.’s aanbod aannam omdat hij zich onwel voelde en niemand anders kende.

Ten derde acht het CGVS het verder erg onwaarschijnlijk dat verzoeker niet wist wie G. werkelijk was.

Volgens de beslissing zou het onlogisch zijn dat iemand een uitnodiging aanvaardt voor een verjaardagsfeest van iemand die hij nauwelijks kent, zeker wanneer er vijftien dagen liggen tussen de uitnodiging en het feest. Het CGVS acht het bovendien vreemd dat verzoeker niet wist dat G. de zoon is van generaal Manuel Hélder Vieira Dias Junior, bijgenaamd Kopelipa — een figuur die bekendstaat om zijn vermogen, politieke macht en betrokkenheid bij corruptieschandalen. Bovendien beschrijft het CGVS het feest als een evenement voor hooggeplaatste personen – parlementsleden, ministers en andere notabelen – en besluit daaruit dat verzoeker zich minstens had moeten informeren over wie de jarige persoon was. Volgens het CGVS had verzoeker dus eenvoudig kunnen achterhalen dat G. de zoon was van generaal Manuel Hélder Vieira Dias Junior, bijgenaamd Kopelipa. Op grond daarvan besluit het CGVS dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker hiervan niet op de hoogte was. Het CGVS stelt tenslotte dat er geen informatie kan worden teruggevonden over een zoon van Kopelipa die G. heet maar dan wel weer zegt dat er op websites gesproken wordt van “andere kinderen” of een “andere zoon.”

Deze redenering is echter gebaseerd op aannames die niet overeenstemmen met wat verzoeker effectief verklaarde en met de realiteit van zijn situatie. Verzoeker heeft immers nooit beweerd dat hij geen idee had wie G. was, noch dat hij dacht dat het om een bescheiden privéfeest ging. Wat hij bedoelde, is dat hij niet wist dat G. de zoon was van generaal Kopelipa, en dat hij daar op dat moment geen enkele aanwijzing voor had. G. en verzoeker hadden elkaar vóór het feest slechts twee keer ontmoet in een strikt professionele context in het ziekenhuis. Er was dus eenvoudigweg geen gelegenheid geweest om over elkaars familie, achtergrond of afkomst te spreken. Hun contact was kort, respectvol en vooral praktisch van aard.

Ook het argument dat het “niet moeilijk zou zijn” om te weten te komen dat G. de zoon is van Kopelipa, houdt geen steek. Angola is een land van meer dan dertig miljoen inwoners, en hoewel generaal Kopelipa inderdaad een bekende naam is in politieke kringen, betekent dat niet dat zijn familieleden publiek herkend worden. Verzoeker had geen enkele reden om te vermoeden dat de man die hij in het ziekenhuis ontmoette, een zoon van een generaal was. G. stelde zich nooit op die manier voor, sprak niet over zijn familie en toonde geen enkele link met politieke macht.

Hij was vriendelijk, bescheiden en kwam naar het ziekenhuis als begeleider van zijn zieke neef — niet als iemand die zich beriep op status of afkomst.

Het CGVS lijkt te veronderstellen dat elke burger in Angola automatisch de namen en gezichten van invloedrijke families kent. Dat is niet alleen onrealistisch, maar miskent ook de enorme sociale afstand tussen gewone burgers en de politieke elite. Verzoeker leefde en werkte in een totaal andere omgeving: hij was verpleegkundige in een psychiatrisch ziekenhuis en had geen toegang tot de sociale kringen waarin de familie van generaal Kopelipa zich bewoog.

Bovendien moet worden benadrukt dat verzoeker pas ná de gebeurtenissen — toen hij in Misaxe verbleef — vernam dat G. de zoon was van generaal Kopelipa. Dat gebeurde omdat G. het hem toen zelf vertelde, in het kader van de gevaren die hem bedreigden na de ontdekking van hun relatie. Tot dat moment had verzoeker daar geen weet van, en hij had ook geen enkele reden om daar eerder onderzoek naar te doen. Hun contact was immers gebaseerd op menselijke interactie en wederzijds respect, niet op sociale status.

Verzoeker heeft bovendien ook nooit verklaard dat de hooggeplaatste personen ministers of parlementsleden waren. Hij kon dit niet met zekerheid zeggen maar het waren “zo een soort” mensen.

Ten vierde stelt het CGVS dat gelet de eerder besproken geloofwaardigheidsbeoordeling van de door verzoeker aangehaalde seksuele oriëntatie, er ook geen geloof kan gehecht worden aan de seksuele contacten die hij daarna met G. heeft gehad.

Niet geloofwaardig dat verzoeker geen contact meer heeft met echtgenote of andere in Angola

Het CGVS stelt dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker geen contact meer heeft met zijn echtgenote of anderen in Angola. Volgens de beslissing is het onaannemelijk dat verzoeker beweert geen contact meer te hebben, terwijl hij tegelijk verklaarde zijn WhatsApp-account te blijven gebruiken met hetzelfde Angolese nummer. Daarnaast verwijst het CGVS naar vermeende activiteit op sociale media, waarbij zou blijken dat verzoeker nog contact had met zijn vrouw via Facebook, onder meer op een foto van zijn zoon waarop zijn echtgenote reageerde met “mijn eerstgeborene” en enkele hartjes. Op basis van die elementen besluit het CGVS dat verzoekers verklaringen over het ontbreken van contact met zijn vrouw en zijn verlies van alle communicatiemiddelen ongeloofwaardig zijn.

Verzoeker heeft tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk en consequent verklaard dat hij sinds december 2024 geen enkel contact meer heeft met zijn echtgenote. De reden die hij daarvoor gaf, is eenvoudig en geloofwaardig: tijdens de aanval is zijn telefoon in beslag genomen of verloren gegaan. Op dat toestel stonden alle contactnummers, berichten en inloggegevens. Hij verloor dus niet enkel zijn fysieke telefoon, maar ook de volledige toegang tot zijn opgeslagen contacten.

Dat verzoeker vandaag opnieuw gebruikmaakt van WhatsApp met hetzelfde nummer, betekent niet dat hij daardoor nog beschikt over zijn oude contacten of conversaties. Het heractiveren van hetzelfde nummer leidt er automatisch toe dat het WhatsApp-account opnieuw wordt aangemaakt, maar zonder dat de historische gesprekken, contacten of media terugkeren. Het feit dat verzoeker dus opnieuw een account heeft met hetzelfde nummer, impliceert geenszins dat hij nog mensen in Angola kan bereiken.

Wat de verwijzing naar sociale media betreft, is het evenmin correct dat hieruit enig contact met zijn echtgenote kan worden afgeleid. Verzoeker heeft verklaard dat hij bij zijn aankomst in België één foto had gepost. Op die foto heeft de moeder van zijn kinderen – zijn echtgenote – één keer gereageerd met een korte boodschap (“mijn eerstgeborene” met hartjes). Dat was echter een publieke reactie op een foto, geen persoonlijke communicatie, geen bericht en zeker geen teken van contact of correspondentie tussen beiden.

Het CGVS miskent bovendien dat verzoeker tijdens het onderhoud volledig transparant is geweest over zijn online aanwezigheid. Hij toonde welk Facebookprofiel hij momenteel nog gebruikt – een nieuw profiel, aangemaakt na zijn aankomst in België. Hij bevestigde eveneens dat hij vroeger andere accounts had, waaronder één dat hij deelde met zijn vrouw, maar dat hij daar geen toegang meer toe heeft en dat dit profiel vermoedelijk door haar verder gebruikt werd.

Dit is volledig consistent met zijn verklaringen dat hun wegen sinds eind 2024 gescheiden zijn en dat er geen contact meer bestaat.

Afzonderlijke vrees kinderen

Er bestaat geen afzonderlijke of autonome vrees die uitsluitend betrekking heeft op de kinderen van verzoeker. De angst en het gevaar waarmee verzoeker wordt geconfronteerd, strekken zich echter vanzelfsprekend ook tot hen uit.

De kinderen vormen immers één geheel met hun vader — zij delen zijn identiteit, zijn familiale naam en zijn directe verbondenheid met de feiten die aanleiding gaven tot de vervolging.

De generaal tegen wie verzoeker in bescherming zoekt, beschikt over aanzienlijke invloed binnen de veiligheidsdiensten en de politieke structuren. Personen die in conflict staan met dergelijke machtsfiguren kunnen niet enkel zelf, maar ook via hun familieleden worden geïntimideerd, bedreigd of sociaal uitgesloten. De kinderen zijn bovendien nog zeer jong en volledig afhankelijk van hun vader voor hun veiligheid en welzijn. Indien verzoeker zou worden gedwongen terug te keren naar Angola, zouden zij onvermijdelijk dezelfde risico's lopen — hetzij door fysieke dreiging, hetzij door psychologische en sociale gevolgen van de stigmatisering die op hun familie rust. Het is bovendien niet denkbeeldig dat de kinderen als drukingsmiddel tegen hun vader zouden worden ingezet, zoals in Angola in gelijkaardige dossiers vaker is vastgesteld bij personen die geassocieerd worden met vermeende "oneerbare" gedragingen of oppositie tegen invloedrijke personen.

Neergelegde documenten

Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek zorgvuldig diverse officiële en ondersteunende documenten neergelegd. Zo werden de Angolese identiteitskaarten van verzoeker zelf, alsook van zijn twee minderjarige kinderen A. en E., overgelegd, waarmee hun identiteit, nationaliteit en onderlinge verwantschap onomstotelijk worden aangetoond. Daarnaast heeft verzoeker ook zijn werkbadge ingediend, die zijn tewerkstelling als verpleegkundige in het psychiatrisch ziekenhuis van Luanda bevestigt. Dit document bewijst zijn professionele activiteit.

Ten slotte werden er medische documenten betreffende zijn jongste zoon, E., toegevoegd aan het dossier. Deze stukken, afkomstig van het Heilig Hartziekenhuis te Lier, bevestigen dat E. lijdt aan een longaandoening en regelmatige medische opvolging vereist. Dit element onderstreept niet enkel de kwetsbare gezondheidstoestand van het kind, maar ook het belang van stabiliteit en toegang tot adequate medische zorg

Geen vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet.

Deze conclusie is echter onjuist, onvoldoende gemotiveerd en in tegenspraak met de eigen elementen van het dossier én met de landeninformatie waarop het CGVS zich baseert.

Verzoeker heeft aangetoond dat hij zijn land van herkomst, Angola, moest ontvluchten wegens gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 1951. De feiten die hij uiteenzet, zijn coherent, gedetailleerd, en ondersteund door stukken en landeninformatie.

Verzoeker behoort tot een kwetsbare sociale groep, met name personen met een nietheteroseksuele geaardheid (in casu: biseksuele mannen), en werd reeds slachtoffer van vervolging en geweld wegens zijn vermeende seksuele relatie met de zoon van een hooggeplaatste generaal, Hélder Vieira Dias Junior, bijgenaamd Kopelipa, een invloedrijke figuur binnen het militaire en politieke apparaat van Angola. Verzoeker werd na de ontdekking van zijn relatie ontvoerd, blinddoekt en opgesloten in een politiecellencomplex, waar hij gedurende meerdere dagen werd vastgehouden zonder aanklacht of uitleg. Hij werd enkel vrijgelaten dankzij tussenkomst van G., die hem vervolgens hielp onderduiken in Misaxe.

De vrees voor vervolging is dus niet hypothetisch of toekomstgericht, maar gebaseerd op reeds ondervonden vervolging, wat volgens vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een sterke aanwijzing vormt voor het bestaan van een gegronde vrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS erkent zelf dat in Angola sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen leden van de LGBT-gemeenschap, maar trekt daaruit de verkeerde conclusie. Het volstaat immers niet dat homoseksuele handelingen niet langer strafbaar zijn; de bescherming die de wet op papier biedt, wordt in de praktijk niet toegepast, wat door Cedoca en Amnesty International wordt bevestigd. De decriminalisering van homoseksualiteit heeft geen enkele structurele verbetering gebracht in de houding van de bevolking of de overheid tegenover LGBT-personen.

De landeninformatie waarnaar het CGVS verwijst, bevestigt bovendien dat de Angolese autoriteiten niet in staat of niet bereid zijn om bescherming te bieden aan LGBT-personen.

De persoonlijke situatie van verzoeker plaatst hem bovendien in een verhoogd risicoprofiel: hij werd reeds geïdentificeerd door een invloedrijke militair met nauwe banden tot de staatsveiligheidsdiensten. Deze man beschikt over aanzienlijke macht, financiële middelen en connecties, waardoor de dreiging tegen verzoeker niet alleen reëel is, maar ook nationaal van aard. De bescherming van de Angolese overheid is louter theoretisch, en in werkelijkheid onmogelijk.

Daaruit volgt dat verzoeker voldoet aan de drie cumulatieve voorwaarden van artikel 48/3 Vreemdelingenwet:

- 1. hij heeft een gegronde vrees voor vervolging;*
- 2. de vervolging is gebaseerd op een van de in het Verdrag van Genève genoemde gronden (in casu: behoren tot een sociale groep – LGBT-personeel);*
- 3. hij kan of wil geen bescherming vragen aan de autoriteiten van zijn land van herkomst.*

De weigering van het CGVS om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, schendt dus artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Verzoeker moet dus de vluchtelingenstatus worden toegekend.

Indien Uw raad van oordeel is dat verzoeker niet de vluchtelingenstatus kan worden toegekend, moet hem minstens de subsidiaire bescherming worden toegekend.

Het lijkt geen twijfel dat verzoeker bij een gedwongen terugkeer naar Angola een reëel en ernstig risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Verzoeker heeft duidelijk verklaard dat hij vreest voor zijn leven vanwege mogelijke wraakacties van generaal Hélder Vieira Dias, bijgenaamd Kopelipa, en diens uitgebreide netwerk binnen het leger en de veiligheidsdiensten. Deze vrees is niet hypothetisch, maar rechtstreeks gebaseerd op de gebeurtenissen die hebben geleid tot zijn ontvoering, mishandeling en gedwongen onderduiking. De generaal beschikt over de middelen en de invloed om represailles te laten uitvoeren, waardoor verzoeker reëel gevaar loopt het slachtoffer te worden van dodelijk geweld of buitengerechtigde executie, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a Vw.

Daarnaast is er een concreet risico dat verzoeker opnieuw zal worden onderworpen aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in de zin van artikel 48/4, §2, b Vw. De eerdere detentie-ervaring van verzoeker toont aan dat hij reeds het slachtoffer is geweest van arbitraire arrestatie en mishandeling. Zijn vermeende seksuele geaardheid, gekoppeld aan zijn seksuele relatie met de zoon van een invloedrijke generaal, maakt hem bijzonder kwetsbaar voor hernieuwde vervolging door politie- en veiligheidsdiensten, die volgens de landeninformatie zelf vaak betrokken zijn bij geweld tegen LGBT-personeel.

Tot slot bevindt verzoeker zich in een maatschappelijke context waarin de algemene toestand van corruptie, straffeloosheid en homofobe agressie in Angola een permanente bedreiging vormt voor zijn veiligheid. Zoals blijkt uit het Cedoca-rapport van 8 december 2023 blijft geweld tegen LGBT-personeel wijdverbreid, worden daders zelden vervolgd en bestaat er geen effectief beschermingsmechanisme. In een dergelijk klimaat van willekeurig geweld en institutionele onverschilligheid kan een terugkeer enkel leiden tot een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c Vw.

Verzoeker voldoet dus duidelijk aan de voorwaarden voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij bij terugkeer een reëel, individueel en voorzienbaar risico loopt op zware schade in de zin van die bepalingen.

Een weigering zou strijdig zijn met art. 48/4 Vw en art. 3 EVRM (absolute bescherming).

Hierdoor is er schending van deze bepalingen en het non-refoulementbeginsel."

2.2. Verzoeker legt een aanvullende nota van 11 februari 2026 neer, waarbij hij de volgende stukken voegt:

"3. Afspraken Heilig-Hartziekenhuis te Lier – Polikliniek Pediatrie dd. 09/05/2026 en 06/06/2025 voor F.E.

4. Verslag Dr. O.E. over F.E. dd. 13 november 2025

5. Verslagen Dr. O.E. over F.E. dd. 16 januari 2026."

Beoordeling

1.

2.

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De verwijzing naar wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Verzoeker voert aan dat hij biseksueel geaard is.

Een verzoeker om internationale bescherming kan zelden overtuigend bewijs leveren van zijn seksuele gerichtheid. Het betrekken van bepaalde vormen van bewijsmateriaal, zoals bijvoorbeeld rapporten van medisch onderzoek naar een gestelde seksuele gerichtheid en expliciet beeldmateriaal, is ook in strijd met grondrechten en de menselijke waardigheid. Naar zijn aard leent een seksuele geaardheid als asielmotief zich minder voor bewijsvoering: het gaat immers om wat iemand innerlijk voelt. Meer nog dan bij andere asielmotieven, zijn de eigen verklaringen van een LGBTI-verzoeker dan ook van wezenlijk belang. Het is daarom aan verzoeker om vooral aan de hand van zijn verklaringen zijn gestelde seksuele geaardheid aannemelijk te maken. Hij zou immers als geen ander in staat moeten zijn inzicht te bieden in wat hij innerlijk denkt of voelt.

Door de wijze waarop verweerder het onderzoek naar en de beoordeling van een gestelde seksuele gerichtheid heeft ingericht, werd verzoeker ook daadwerkelijk de mogelijkheid geboden om met zijn verklaringen zijn gestelde seksuele gerichtheid aannemelijk te maken. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksuele geaardheid in de context van de Angolese samenleving.

Het uitgangspunt in deze is niet dat er in alle gevallen een interne worsteling moet hebben plaatsgevonden voordat verzoeker zijn seksuele gerichtheid heeft geaccepteerd. Er mag echter wel verwacht worden dat er bij verzoeker, die afkomstig is uit een land waar men LGBTI niet accepteert, sprake is van een (denk)proces waarin hij zich onder andere voor de vraag gesteld ziet wat het betekent om anders te zijn dan hetgeen de maatschappij verwacht/verlangt en op welke wijze hij daaraan invulling wil en kan geven. Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

5. In navolging van verweerder hecht de Raad op basis van de elementen in het dossier geen geloof aan verzoekers voorgehouden seksuele geaardheid, noch aan de seksuele betrekkingen die hij zou hebben gehad met G., de zoon van een invloedrijke generaal, en die aan de basis van zijn vlucht uit Angola lagen.

Te dezen blijkt:

- Verzoeker verklaarde bij de DVZ dat G. homoseksueel was en betrekkingen met hem probeerde te hebben, maar liet zijn seksuele geaardheid hierbij onvermeld (vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). De uitleg in het

verzoekschrift, dat verzoeker geantwoord heeft op de vraag *“Geef kort een overzicht van de feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst”* en de concrete gebeurtenis die zijn vlucht noodzakelijk maakte beschreef, kan niet overtuigen. Immers is redelijk te verwachten dat verzoeker een essentieel element als zijn seksuele geaardheid reeds van bij het eerste interview zou vermelden. Zo verzoeker in het verzoekschrift nog stelt dat wie verklaart seksuele betrekkingen met een persoon van hetzelfde geslacht te hebben gehad, daarmee het biseksuele element ondubbelzinnig aanbrengt, gaat hij eraan voorbij dat hij bij de DVZ stelde dat G. betrekkingen met hem *probeerde* te hebben, zodat hieruit (te dezen verzoekers *passieve* houding) geenszins het *“biseksuele element”* in hoofde van verzoeker kan blijken. De vaststelling dat verzoeker zijn biseksuele geaardheid bij de DVZ onvermeld liet, maar daarentegen louter stelde dat G. met hem *probeerde* seksuele betrekkingen te hebben, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden biseksuele geaardheid.

- Verzoekers verklaringen over de ontdekking van zijn biseksuele geaardheid kunnen niet overtuigen. Zo verklaart verzoeker dat biseksualiteit iets is dat hem op zijn dertiende is aangeleerd door een pater op school die betrekkingen met hem had en dat deze pater verzoeker heeft geïnitieerd in het leven als biseksueel (*“Hoe heeft u ontdekt dat u biseksueel was?”*, *“Ja dat is iets wat mij is aangeleerd geweest, iets wat is aangestoken geweest. Ik was toen dertien jaar oud en zat in de zevende of achtste klas. Er was een pater die me heel graag had en het gebeurt soms zodat als een jongen iets nodig heeft iets nodig heeft van school dat er dan een volwassene is die wat geld toesteekt om te helpen, deze pater heeft mij zo geholpen. Hij heeft me uitgenodigd om naar hem thuis te komen, daar heb ik de eerste keer een relatie gehad met hem en een tweede keer ook, daarna is hij naar Spanje vertrokken, ik ben dat blijven doen daar, ik was toen dertienjaar, ik ben nu 39 jaar oud, mijn oudste zoon is nog maar tien jaar oud, dus je kan zien dat ik laat kan zien met kinderen krijgen, want ik ben Bakongo en we moeten kinderen maken, want Bakongo moet kinderen maken. Als het niet was door die traditie zou ik mij niet veel van vrouwen aantrekken. Het is iets wat is aangestoken en daarna geëvolueerd is”, “Dus u bent biseksueel geworden omdat een pater van school betrekkingen met u had als ik het goed begrijp?”*, *“Hij heeft me geïnitieerd in dit leven”*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). De uitleg in het verzoekschrift, dat hij niet bedoelde dat zijn geaardheid hem werd aangeleerd, maar dat deze ervaring het moment was waarop hij voor het eerst geconfronteerd werd met zijn aantrekking tot mannen, betreft een laattijdige nuancering en aanpassing van zijn verklaringen, die geenszins kan verschonen dat verzoeker zijn seksuele geaardheid situeert in het kader van seksueel misbruik en voorstelt als iets dat hem is aangeleerd.

- Verder verklaarde verzoeker dat het voor hem *“normaal”* was toen hij ontdekte dat hij ook tot mannen aangetrokken was (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13), hetgeen ondoorleefd en ongeloofwaardig voorkomt in het licht van de door verzoeker geschetste situatie van homoseksuelen in Afrika en de Angolese samenleving (*“In Afrika is deze wereld nog niet honderd procent goed ontvangen. Ik spreek niet alleen voor Angola maar in verschillende delen van Afrika word je slecht behandeld als een dier, je maakt geen deel uit van de samenleving.”*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Opnieuw kan verzoekers *post factum* uitleg in het verzoekschrift, met name zijn jonge leeftijd en het feit dat zijn eerste keer in een vertrouwenscontext gebeurde, de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen niet doen ombuigen.

- Verzoeker maakt zijn (enige) liefdesrelatie met een man, D., in Angola van 2003 tot 2008 niet aannemelijk, aangezien hij de volledige naam van D. niet kent, geen specifieke of doorleefde momenten kan beschrijven en niet verder komt dan oppervlakkige en algemene verklaringen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Dat het in Angola gebruikelijk is dat mensen elkaar aanspreken met een bijnaam of verkorte naam, betreft een loutere bewering die niet kan verschonen dat verzoeker de volledige naam van zijn partner, met wie hij 5 jaar lang een intieme relatie zou hebben gehad, niet kent. Zo verzoeker stelt dat de relatie geheim was en hij en D. geen publieke uitstappen deden of gedeelde vriendenkring hadden, dan is redelijk te verwachten dat verzoeker hierover gedetailleerde en doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen, hetgeen niet het geval is. Verzoekers oppervlakkige verklaringen over zijn relatie met D. kunnen allerm minst overtuigen.

- Verzoeker stelt tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij vrienden heeft die hem als biseksueel aanvaarden en dat het merendeel van zij die het weten *“van die kant”* zijn, maar kan vervolgens niet toelichten hoe hij deze mensen dan leerde kennen en vertrouwen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). De stelling in het verzoekschrift, dat hem tijdens het persoonlijk onderhoud slechts één enkele vraag werd gesteld over hoe hij in contact komt met andere personen die eveneens bi- of homoseksuelen zijn, gaat uit van een verkeerde lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud en kan zijn ondoorleefde, oppervlakkige en weinig concrete beschrijving van hoe hij andere homoseksuelen leerde kennen en vertrouwen niet in een ander daglicht plaatsen.

- Verzoeker kan, behalve de stelling dat lesbische mensen in sommige wijken worden uitgemaakt voor heks, geen enkel specifiek voorbeeld van homofobie geweld in zijn leefomgeving geven (notities van het persoonlijk

onderhoud, p. 13). Dat verzoeker zijn geaardheid altijd verborgen hield en geen persoonlijke ervaring heeft met geweldsincidenten, kan niet rechtvaardigen dat hij, als biseksueel persoon met vrienden “*van die kant*”, niet op de hoogte zou zijn van specifieke homofobe geweldsincidenten in zijn omgeving.

- Verzoeker stelt eerst dat zijn “*vrouw altijd geweten [heeft] dat ik graag relaties had met mannen*” (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13), om vervolgens te ontkennen dat zijn vrouw op de hoogte is van zijn geaardheid (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). De stelling in het verzoekschrift dat hij nooit heeft verklaard dat hij zijn vrouw heeft verteld over zijn biseksuele geaardheid en dat zijn echtgenote vermoedelijk een vermoeden had, betreft een loutere ontkenning van één versie van zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud. Bovendien kan niet worden aanvaard dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk biseksueel geaard zou zijn, niet zou weten wat de mening van zijn vrouw is over LGBTI-personen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15).

- Verweerder concludeert op basis van de beschikbare informatie terecht dat het loutere feit te behoren tot de LGBTI-gemeenschap in Angola op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Het betoog van verzoeker in het verzoekschrift, dat gebaseerd is op landeninformatie die in lijn ligt met de in het administratief aanwezige landeninformatie, kan deze conclusie niet in andere zin doen buigen. Zelfs indien enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers voorgehouden biseksuele geaardheid, wat niet het geval is, dient verzoeker aldus *in concreto* aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, dan wel reëel risico op ernstige schade loopt, omwille van zijn seksuele geaardheid in Angola. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke, gezien hij nooit homofob geweld heeft meegemaakt (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13), hij sinds 2013 getrouwd is, twee kinderen heeft en sinds zijn huwelijk geen relaties heeft gehad met mannen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15).

- Gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers voorgehouden biseksuele geaardheid, kunnen de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, die hiermee gepaard gaan, evenmin worden aangenomen. Dit blijkt tevens omdat verzoekers verklaringen over deze vervolgingsfeiten niet kunnen overtuigen (zie *infra*).

- Verzoekers verklaringen over zijn kennismaking met G. op verzoekers werk, een psychiatrisch ziekenhuis, kunnen niet overtuigen. Zo zou verzoeker G. en zijn neef, een druggebruiker met psychiatrische problemen, geholpen hebben opdat deze neef sneller met een dokter in contact zou komen, maar kan hij niet aannemelijk toelichten waarom hij dit voor G. en zijn neef, die hij niet kende, zou doen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, p. 16). De uitleg in het verzoekschrift, dat het ging om een man in een acute medische noodtoestand, vindt geen steun in verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud zodat dit voorkomt als een loutere *post factum* verklaring. Daarnaast is niet aannemelijk dat G. en zijn neef zouden moeten terugkomen naar het ziekenhuis op 6 november, 15 dagen na de eerste consultatie, maar ervoor kozen om pas op 10 november terug te komen omdat verzoeker dan werkt (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Dit klemte te meer omdat de neef medicatie voor 15 dagen kreeg voorgeschreven, zodat hij enkele dagen zonder medicatie zou zitten enkel omdat zijn begeleider en hij graag willen terugkomen wanneer een voor hen onbekende verpleger, verzoeker, aan het werk is (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, p. 17). Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk waarom hij in dit concrete geval zijn persoonlijke telefoonnummer zou hebben gegeven, in plaats van dat toekomstige contacten via het ziekenhuis zouden verlopen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), zeker omdat verzoeker aangaf dit enkel in uitzonderlijke gevallen te doen (“*Wisselde u vaker contactgegevens uit met patiënten of begeleiders?*”, “*Nee, want telefoonnummer is iets persoonlijk, het is enkel wanneer de patiënt ziet, als we zien dat de hulp opnieuw zou nodig zijn dat we die nummer geven, maar het wordt niet aan eender wie gegeven in die context.*”, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Aangezien verzoekers verklaringen over het verloop van deze kennismaking niet aannemelijk zijn, kan evenmin worden aangenomen dat G. verzoeker in deze context uitnodigde voor zijn verjaardagsfeest op 25 november (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, p. 17).

- Voorts kan niet worden aangenomen dat G. zijn eigen verjaardagsfeest vol notabelen op een afgehuurde evenementenlocatie zou verlaten om verzoeker, die onwel geworden was na drie glazen wijn, weg te brengen omdat hij de verantwoordelijke was en verzoeker daarom moest vergezellen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Bovendien kan niet worden ingezien waarom G. verzoeker naar zijn huis bracht en niet naar dat van verzoeker. De reden die hij hiervoor aanhaalt, omdat het huis van G. dichterbij is dan dat van verzoeker (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18), dient te worden gerelativeerd gezien uit beschikbare informatie blijkt dat er een verschil in reistijd is van enkele minuten (respectievelijk 38 en 45 minuten). Dat er een sterke gastheer-plicht is in de Angolese en Afrikaanse omgangsvormen, betreft een loutere bewering waarmee verzoeker niet aannemelijk maakt dat G. zijn eigen verjaardagsfeest zou verlaten voor verzoeker. Zo verzoeker nog stelt dat hij niemand kende op het feest en G. hem dankbaar was voor de hulp aan zijn neef, dient opgemerkt dat verzoeker al werd uitgenodigd uit dankbaarheid. Verzoeker is bovendien met de taxi naar het feest gekomen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18), zodat kan worden verwacht dat hij, nadat hij onwel is geworden na het drinken van een paar glazen wijn, een taxi terug

huiswaarts zou kunnen nemen. Dat taxi's 's avonds laat niet altijd vlot beschikbaar of betrouwbaar zijn, kan niet overtuigen, aangezien verzoeker, die met de taxi gekomen was, logischerwijs sowieso van plan was om met een taxi terug naar huis te keren. Bovendien dient opgemerkt dat verzoekers onwelzijn klaarblijkelijk niet ernstig was, gezien uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij zich bij aankomst aan het huis van G. nog onwel voelde ("*meteen dat we bij hem binnengingen begonnen de spelletjes tussen ons twee. Na die spelletjes, na het geflirt hebben we ons jammer genoeg, hebben we dan gevreeën.*", notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat G. zijn eigen verjaardagsfeest zou hebben verlaten om verzoeker, die onwel geworden zou zijn, naar zijn huis te brengen.

- Voorts is niet geloofwaardig dat verzoeker pas op 10 december 2024 te weten kwam dat G. de zoon was van de beruchte generaal Manuel Helder Vieira Dias Junior, bijgenaamd Kopelipa, toen G. dit zelf aan verzoeker kwam vertellen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10, p. 19), wat erop wijst dat hij tot dan geen enkele oprechte inspanning had gedaan om te weten te komen wie G. was en waarom hij in de problemen zat. De uitleg in het verzoekschrift, dat verzoeker en G. elkaar voor het feest slechts twee keer ontmoet hadden in strikt professionele context en verzoeker geen enkele reden had om te vermoeden dat G. de zoon van generaal Kopelipa was, kan niet verklaren waarom verzoeker, die was uitgenodigd op het verjaardagsfeest van G. in aanwezigheid van "*mensen van goede klasse*" - mogelijks parlementsleden en ministers - en vervolgens seksuele betrekkingen had met G., niet zou (trachten) te weten komen wie G. is.

- Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier kan niet blijken dat generaal Kopelipa een zoon heeft die G. heet, wat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas verder aantast. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit blijkt dat generaal Kopelipa een zoon heeft die G. heet.

- Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden seksuele geaardheid, verzoekers kennismaking met G. en het mee naar huis gaan met G., kan evenmin geloof worden gehecht aan de seksuele contacten die verzoeker daarna gehad zou hebben met G., noch aan de daaropvolgende vervolgingsfeiten.

- Verder kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij geen contact heeft met zijn echtgenote of anderen in Angola omdat hij zijn telefoon met al zijn contacten bij de aanval verloor (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Verzoeker zou immers wel nog WhatsApp gebruiken met hetzelfde Angolese nummer waar zijn account mee gemaakt werd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8) en bovendien blijkt uit verzoekers sociale media dat hij wel nog (openbaar) contact heeft met zijn vrouw (administratief dossier, blauwe map). Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat het heractiveren van zijn nummer ertoe leidt dat zijn WhatsApp-account opnieuw wordt aangemaakt, maar zonder dat de historische gesprekken, contacten of media terugkeren. Indien verzoeker hierdoor geen nummers zou hebben om zijn (oude) contactpersonen te contacteren, is wel redelijk te verwachten dat zijn vrouw, vrienden, kennissen, etc. verzoeker zouden trachten te bereiken op zijn telefoonnummer en dat verzoeker aldus wel in contact zou staan met zijn vrouw en andere personen in Angola. Voor zover verzoeker erop wijst dat de reactie van zijn vrouw op de foto die verzoeker na aankomst in België had gepost op Facebook een publieke reactie was, impliceert dit openbaar contact dat verzoeker en zijn vrouw in de mogelijkheid zijn om ook een privaat contact op sociale media te hebben. Zo verzoeker beweert dat hij zijn sociale media accounts niet meer gebruikt (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, p. 19, p. 20), wordt dit tegengesproken door de bevindingen op verzoekers sociale media (administratief dossier, blauwe map). Verzoeker stelt tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij "*helaas*" geen contact meer heeft met zijn vrouw (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6), maar was hiertoe aldus wel in de mogelijkheid, zodat niet kan worden aangenomen dat hij geen contact heeft met haar. Dit klemt te meer omdat verzoeker met hun beide zonen naar België is gereisd en redelijk te verwachten is dat hij de moeder van zijn kinderen zou informeren over hun situatie, dan wel dat zij zelf bij verzoeker zou informeren.

Ingevolge de voorstaande vaststellingen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers voorgehouden biseksuele geaardheid, noch aan zijn naar voor geschoven asielrelaas.

Te dezen moet worden opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de voorstaande motieven en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Verzoeker komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het trachten weerleggen en minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het stellen te behoren tot een kwetsbare sociale groep van biseksuele mannen en het verwijzen naar algemene informatie inzake de situatie van LGBTI-gemeenschap in Angola, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder.

Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht.

Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

5. Wat betreft verzoekers vrees in hoofde van zijn kinderen benadrukt hij in het verzoekschrift dat zijn vrees voor de generaal zich vanzelfsprekend uitstrekt tot zijn kinderen.

Aangezien, gelet op wat voorafgaat, geen enkel geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas en voorgehouden problemen met generaal Kopelipa, kan evenmin worden aangenomen dat zijn kinderen omwille hiervan een vrees voor vervolging dienen te koesteren in geval van terugkeer naar Angola.

6. Verzoeker legt zowel tijdens de administratieve procedure als de beroepsprocedure medische stukken bij in verband met zijn zoon E. (administratief dossier, groene map; stukken 3-5, bij aanvullende nota van 11 februari 2026).

Hieruit blijkt onder meer dat E. lijdt aan pneumonie en dat er trommelvliesbuisjes geplaatst werden bij hem.

Deze medische problemen van E. houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en ressorteren evenmin onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker dient voor de beoordeling van deze medische problemen de geëigende procedure te volgen, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

7. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij zorgvuldig diverse en ondersteunende documenten heeft neergelegd, maar beperkt zich in wezen tot het opnieuw verwijzen naar deze documenten.

Aldus voert verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten (Angolese identiteitskaarten van verzoeker en zijn kinderen, A. en E; verzoekers werkbadge) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

8. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

9. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS